

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 304.

77de Møde.

Onsdagen den 15de Mai.

(Fortf.)

Bregendahl (fortsat): Jeg kan ikke indsee, hvorfor Sagen ikke kan ordnes den 1ste Januar 1851; Militair-Staten vil dog vide til 1ste Januar 1851, hvormange tjenstbygtige Heste den har, og derefter kan Forordningen see, og enhver Bestyrelse af Amtsraadsdistricterne kan da underrettes om, hvormange eller hvor faa Heste de saaledes vilde faae gratis, og da anskaffe sig det manglende Antal.

Den ærede Indenrigsminister bemærkede, at Uendningsforslaget ikke er i Overensstemmelse med den Tanke, som er udtalt i Lovudkastets § 6; men det maa dog ogsaa tages i Betragtning, at de extraordinairt anskaffede Heste kunne efter Lovforslaget fordeles mellem Districterne, og der er altsaa egentligt kun Spørgsmaal, om Statskassen derfor skal have nogen Godtgjørelse eller ikke.

Man har ogsaa i dette Forslag villet kaste Spørgsmaalet ind om Kjøbstadernes Forfordeling. Jeg maa kun i den Anledning bemærke, at Kjøbstæderne ville være meget lidet tjente med, at saadanne Forsvar som det, der her er ført, fremkomme for deres særlige Interesser. Det er ikke ved saadanne ubetydelige Spørgsmaal som det, der nu foreligger, at der kan være Spørgsmaal om, enten at forurette en eller anden Klasse af Statteydere; men dette Spørgsmaal ligger kun for, naar Sagen i sin Heelhed skal ordnes med Hensyn til det Forhold, hvori en ny Beskatning skal staae til de forskjellige Classer af Statteydere. Det, der nu ligger for, er saare ubetydeligt; om Statskassen faaer den Indtægt, der vil kunne faaes ved at Udredningsdistricterne betale de omtalte Heste, eller ikke faaer denne Indtægt, vil have saa liden Indflydelse for Kjøbstæder-

nes Skatteforhold, og deres Interesse er saa lidet afhængig heraf, at det vist med god Føie kan siges, at det ikke er værd at tale om.

Woserup: Det Udvalg, som har behandlet nærværende Lovudkast, har, tør jeg sige, med Rette betragtet det som et Bilag til Lovden om Hartkornets Egallisering. Det staaer i en saa nøie Forbindelse med denne Lov og Lovens om Sammendragning af flere forskellige Skatter, at Udvalget har troet at burde følge det samme Princip, som har været fulgt ved Behandlingen af disse to Sager, nemlig at lade Hartkornet bære de samme Byrder, som tidligere ligeoverfor Kjøbstæderne. Men, er det rigtigt, vil dette Princip aldeles forkastes ved at antage det Forslag, som her er under Dmtale. Vi have nemlig i Udvalget holdt os strengt til at omtale Udredningen af de 1728 Heste og den Byrde, som dermed har været forbunden, og at overføre den fra det privilegerede til det upriviligerede Hartkorn; vi have begjert, at Regjeringen skal indrømme, at de 36 Rbd., som udredes af det privilegerede Hartkorn, maa gaae over paa det upriviligerede, og at de 12 Rbd., som hidtil have været givne i Godtgjørelse, bibeholdes. Det er at gjensæmfore Principet og kun det; dersom vi derimod vilde fordre, at Regjeringen skal gratis levere 1728 Heste til en Gjennemsnitspris af 135 Rbd. til Districterne paa Landet med Fradrag af 36 Rbd. for hver enkelt Hest, opløber dog disse Hestes Værdi til 171,072 Rbd., en Sum, som vi ikke kunne fordre at Regjeringen skal tage af Landets fælles Kasse og give den til Hartkornet alene. Et saadant Forlangende har Udvalget heller ikke skønnet at kunne fordre, uden at begaae en Uretfærdighed ligeoverfor Kjøbstæderne. Thi jeg skal bede om, at Sagen bliver overveiet fra den Side, at vi spørge: Have ikke baade Kjøbstæderne og Landet bidraget til Indkjøbet af